

med Regnskab, saafremt saadant foreligger mangfoldiggjort ad mekanisk eller kemisk Vej.

Til §§ 29—30.

Hvis der indføres en Ordning, hvorefter alle Spørgsmaal af principiel Art kunne indankes fra Overskatteraadene til en for hele Landet oprettet øverste Instans, bør dette nødvendig have til Følge, at der maa tilvejebringes Hjemmel for, at alle Sager af denne Art kunne indbringes for Overskatteraadene, og man har derfor stillet Forslag om, at Spørgsmaal om Lovens rette Forstaaelse stødse skulle kunne indankes fra Skatteraadet til vedkommende Overskatteraad.

Der er endvidere i de nugældende Forhold foreslaaet en Ændring, der tilsigter at skabe en mindre omstændelig Fremgangsmaade i de Tilfælde, hvor Skatteraadet finder, at der er Mangler ved Ligningsmyndighedens Ansættelser, og derfor vil søge disse ændrede.

Det skal i denne Sammenhæng udtrykkelig bemærkes, at der foreslaas hjemlet Adgang for Ligningsmyndigheden til helt eller delvis at paaklage den af Skatteraadet foretagne Ligning for Overskatteraadet, se Forslagets § 32, 4. Stykke.

Til § 33.

Da det undertiden har vist sig ved Behandlingen af Klager i Overskatteraadene, at en Skatteydere Indkomst eller Formue er større end antaget af Ligningsmyndigheden og Skatteraadet, har man foreslaaet, at Overskatteraadet under saadanne Omstændigheder skal have Beføjelse til at forhøje den paagældendes Ansættelse til de rigtige Beløb, hvilken Beføjelse Overskatteraadet efter den nugældende Ordning ikke antages at sidde inde med. En Regel af det anførte Indhold er nugældende for Overskatteraadet i København, se Lov Nr. 110 af 18. April 1910 § 25.

Man har endvidere stillet Forslag om, at Finansministeren, naar Forholdene maatte tale derfor, skal kunne bemyndige Overskatteraadet til at tage en Klage under Paakendelse, uanset at Betingelserne for Klagens Indbringelse for Raadet ikke ere til Stede.

Dette sidste er motiveret ved, at det i Sager, der ere indkomne til Finansministeriet, hyppig har vist sig, at der med Hensyn til skattepligtige, der have gjort Selvangivelse, og hvis Selvangivelse er taget til Følge, af de skattelignende Myndigheder begaas Fejl ved den endelige Ansættelse til Skat, som

det kunde være ønskeligt at faa rettede, men som det ofte ikke vil være muligt at faa ændrede paa den Maade, Loven giver Anvisning paa, fordi Paaankefristen er udløbet paa det Tidspunkt, da Fejlen opdages, hvilket som Regel først sker ved Opkrævningen af Skatten, idet den paagældende, naar han som Selvangiver har faaet sin Angivelse taget til Følge, er gaaet ud fra, at Ansættelsen er i Orden, og derfor ikke i Tide har undersøgt dens Rigtighed.

Lignende Fejl ses ogsaa at være forekommet i andre Tilfælde, hvor ingen Selvangivelse har fundet Sted fra den skattepligtige, men hvor det dog ikke med fuld Ret kan bebrejdes den paagældende, at han ikke i Tide har paaklaget Ansættelsen, idet det f. Eks. er første Aar, han er medtaget paa Ligningen, og han maaske ikke har modtaget Blanket til Selvangivelse.

Til §§ 36—38.

Forretningsgangen ved Landsoverskatteraadet har man ment bør holdes saa nær som muligt op til den Fremgangsmaade, der benyttes ved de af den nugældende Lov om Indkomst- og Formueskat til Staten anordnede skattelignende Myndigheder, saaledes at de skattepligtige paa egen Haand kunne føre deres Sager for Raadet, ved hvis Afgørelser man derhos har ment det retteste at overlade til Raadets egen Bestemmelse, om det efter Sagens Beskaffenhed selv vil berigtige Ansættelsen eller sende Sagen til vedkommende Myndighed til Berigtigelse, idet Forholdet kan være det, at Landsoverskatteraadets Afgørelse kun æskes med Hensyn til et enkelt Incidenspunkt i en i øvrigt umfangrig Sag.

For ogsaa at skabe Ensartethed i Afgørelserne af de kommunale Erhvervsskattesager, der ifølge den nuværende Ordning (se § 11 i Lov Nr. 85 af 15. Maj 1903 om Ændringer i og Tillæg til de nugældende Regler for den kommunale Beskatning m. v.) kunne indbringes for Overskatteraadet for den Skattekreds, hvori Erhvervskommunen er beliggende, har man yderligere foreslaaet, at Overskatteraadenes Afgørelse af disse Sager skulle kunne paaankes til Landsoverskatteraadet i Tilfælde, hvor Afgørelsen beror paa Lovens rette Forstaaelse, eller hvor der foreligger formelle Fejl fra Overskatteraadets Side, der kunne paavirke Ansættelsens Gyldighed.

Til § 39.

Bestemmelsen om, at der i Tilfælde, hvor en privat Forretning overgaar til et Aktie-